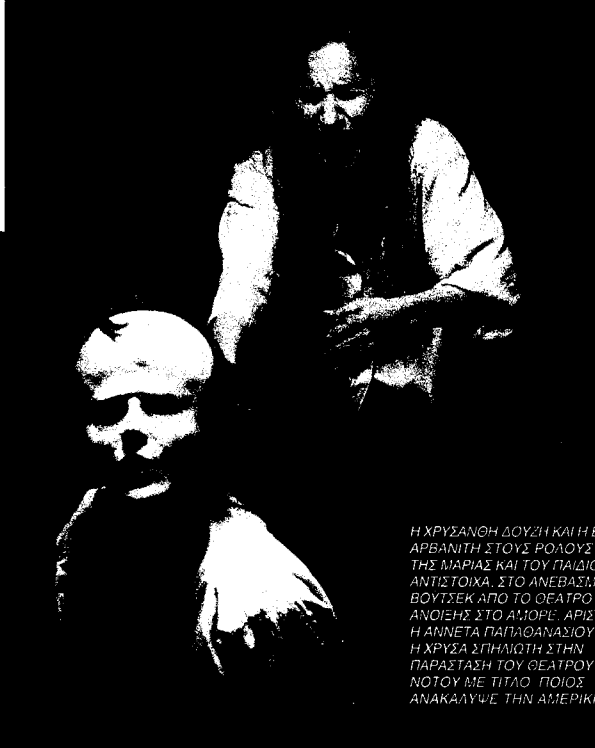

κι όμως γυρίζει

Η ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΔΟΥΖΗ ΚΑΙ Η ΕΛΕΝΑ ΑΡΒΑΝΙΤΗ ΣΤΟΥΣ ΡΟΛΟΥΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΑ, ΣΤΟ ΑΝΕΒΑΣΜΑ ΤΟΥ ΒΟΥΤΣΕΚ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ ΣΤΟ ΑΜΟΡΕ. ΑΡΙΣΤΕΡΑ, Η ΑΝΝΕΤΑ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΚΑΙ Η ΧΡΥΣΑ ΣΠΗΛΙΩΤΗ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ ΜΕ ΤΙΤΛΟ ΠΟΙΟΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Θέατρο

Μη λυπάστε που η ξαφνική μαγιάτικη ζέση σας εμπόδισε να δείτε την τελευταία φουρνιά των παραστάσεων της άνοιξης, πριν αρχίσει η θερινή σαιζόν. Τις περισσότερες από αυτές θα τις δείτε εναρκτήριες το φθινόπωρο. Με τη διαφορά ότι ορισμένες θα πρέπει να τις αναζητήσετε σε άλλους χώρους, αφού είναι άστεγες. Όπως, για παράδειγμα, οι δύο παραστάσεις του Αμόρε, για τις οποίες θα διαβάσετε πιο κάτω, ή η *Δεσποινίδα Τζούλια* του Στρίντμπεργκ σε σκηνοθεσία Αντζελας Μπρούσκου. Στη στέγη τους, μπορείτε να δείτε το φθινόπωρο: το έργο του Μιχάλη Βιρβιδάκη *Στην Εθνική με τα Μεγάλα*, σε σκηνοθεσία Νίκου Μαστοράκη (θέατρο της οδού Κυκλάδων), τον *Γυάλινο Κόσμο* του Τέννεση Ουίλιαμς, σε σκηνοθεσία Δημήτρη Μαυρίκιου (θέατρο Εμπρός), την *Φυλακή του Όλι* του Έντουαρντ Μποντ, σε σκηνοθεσία Θανάση Παπαγεωργίου (θέατρο Στοά) και, τέλος, την *Ιφιγένεια στη Χώρα των Ταύρων* από και με την Άννα Κοκκίνου (θέατρο Σφενδόνη). Μπορεί, επίσης, να ξανασυναντήσετε και τον *Δράκουλα*, την τελευταία παραγωγή της Ομάδας Εδάφους, για να διαπιστώσετε πόσο τα εικαστικά, χορευτικά και εικονοπλαστικά οράματα του Δημήτρη Παπαϊωάννου — ερμηνευμένα έξοχα — απογειώθηκαν μέσα από το ευρηματικό-κατασκευαστικό δαιμόνιο της σκηνογράφου-ενδυματολόγου Λίλης Πεζανού, και πόσο δεν μπόρεσαν να συν-πορευθούν με την κάπως φλύαρη μουσική σύνθεση του Γιώργου Κουμენტάκη.

Βούτσεκ Στην Κεντρική Σκηνή του θεάτρου Αμόρε, «φιλοξενούμενο», το Θέατρο της Άνοιξης, παρουσίασε τον *Βούτσεκ* του Γκέοργκ Μπύχνερ, σε διασκευή-σκηνοθεσία Γιάννη Μαργαρίτη, πάνω στην παλιά, καλή μετάφραση της Κοραλίας Σωτηριάδου. Ο *Βούτσεκ* είναι ένα περίγραμμα έργου από τέσσερα αποσπάσματα, που παραλάβαμε μετά τον πολύ πρόωρο θάνατο του συγγραφέα του από τύφο, το 1837, σε ηλικία είκοσι τεσσάρων μόλις ετών.

Πρωτοεκδόθηκε το 1879, πρωτοπαρουσιάστηκε το 1913 (εκατό χρόνια από τη γέννηση του συγγραφέα) και, το 1922, ο Φριτς Μπέργκεμαν «αναδόμησε» τα αποσπάσματα του έργου, παίρνοντας στοιχεία και από τα «παρალიπόμενα». Αν και θραυσματικό το έργο αυτό του Μπύχνερ, λογίζεται ως ένα ιδιοφυές προανά-

κρουσμα του εξπρεσιονισμού στο θέατρο και βασίζεται στο πραγματικό γεγονός του φόνου μιας γυναίκας από τον εραστή της Γιόχαν Βούτσεκ, που ήταν στρατιώτης, καταπιεσμένος, αλαφροϊσκιώτος και κοινωνικά απροσάρμοστος.

Η παράσταση του Θεάτρου της Άνοιξης, με σκηνικά-κοστούμια Αγνής Ντούση και μουσική Θάνου Μικρούτσικου, δεν έχει καμία σχέση με το έργο όπως το ξέρουμε. Αποτελείται από σκηνοθετικά και ιδεολογικά θραύσματα και γεννήματα, πάνω στο σώμα του, έτσι κι αλλιώς, θραυσματικού έργου. Η επανεξάρθρωση μιας εξαρθρωμένης μαριονέτας, στα χέρια των ανθρώπων και των καιρών. Υιοθετήθηκε ο ίδιος δρόμος ανατροπής και επαναδιάλυσης του έργου τον οποίο άνοιξε το νεογερμανικό θέατρο ανάμεσα στο 1972-1985. Ιδίως με τις παραστάσεις του Μπόχουμ (1980 — σκηνοθεσία Μάτίας Λάγκχοφ) και του Μονάχου (1972 — σκηνοθεσία Μπερναντ Φισεράουερ), παραστάσεις που κι αυτές τόνισαν το στοιχείο του τσίρ-

τέλος εποχής

κου, τη γυμνή φύση της Μαρίας, την εμμονή στον εκτυφλωτικό φωτισμό τετράγωνων ή παραλληλόγραμμων σχημάτων με άμμο και δίνοντας, μάλιστα, στο έργο τον νέο τίτλο: *Μαρία Βούτσεκ* (Μπόχουμ). Οι ηθοποιοί Χρυσάνθη Δούζη (Μαρία), Έλενα Αρβανίτη (παιδί), Δημήτρης Σιακάρας (Βούτσεκ), Δημήτρης Σταμούλης, Αντώνης Μπαμπούνης, Γιώργος Ζίβας υπερασπίστηκαν αποτελεσματικά την εικονοκλαστική επιλογή της σκηνοθεσίας.

Ποιος Ανακάλυψε την Αμερική Στον εξώστη του Αμόρε, το έργο που έκλεισε τη σαιζόν ανήκει σε μια εξαιρετική ηθοποιό: την Χρύσα Σπηλιώτη. Ο παραπλανητικός του τίτλος δεν έχει καμία σχέση με τον Κολόμβο. Πρόκειται για απλές, απλούστατες εικόνες από την απλή και συνηθισμένη ζωή δύο γυναικών (που είναι φίλες και εξαδέλφες), της Λίζας και της Καίτης. Από τα σκώως τα σγδόντα τους, παρακολουθούμε σπονδυλωτές τις απάξεις, τις αγάπες, τις εμπλοκές, τις περιπλοκές και τις απολήξεις τους, με μια χιουμοριστική ματιά διόλου συνηθισμένη, αντίθετα πολύ άμεση, ζωντανή, οικεία και τολμηρή. Γιατί τολμηρή; Γιατί η Σπηλιώτη τολμήσε να επενδύσει ποιότητα ψυχής και σκέψης στην ευτέλεια του κοινότοπου. Και πέτυχε να κερδίσει τους θεατές, με τη βοήθεια της προσωπικής της ερμηνείας, με τη δροσερή, ζωντανή και άμεση σύμπραξη της Αννέτας Παπαθανασίου, με τις πρωτότυπες και χιουμοριστικές λύσεις στα σκηνικά και στα κοστούμια της Κλαιο Μπρένθγουελ και, βέβαια, με την εύστοχη και αισθαντική σκηνοθετική ματιά του Βαγγέλη Θεοδωρόπουλου.

— Άννα Θ. Καλτσδοπούλου